

selv om jeg ikke altid ved, hvor jeg henter denne glæde og optimisme fra her i denne sal.

Pointen er, at det er underligt at have en så fundamentalistisk holdning til, at midlerne er vigtige. Når vi snakker landmænd og landbrug, er midlerne åbenbart frivillighed og belønning, og set i forhold til, hvordan Venstre indimellem går ind for, at man skal agere på folkeskoleområdet og andre områder, er det altså en meget mild og blød linje, man har her. Jeg synes måske, det ville være mere rimeligt, hvis man spredte det lidt ud, så man var lidt mindre mild på dette område og lidt mildere på andre områder.

Hr. Jørn Dohrmann vil alt det gode, men så kan man bare undre sig over, hvorfor han har allieret sig med dem, som kun vil gøre det i et meget, meget langsomt tempo. Men det er jo rigtigt, at når vi snakker økologi, vil vi også i fremtiden i forbindelse med landdistriktsstøtteordninger og andre ordninger få god anledning til at drøfte og diskutere, hvordan vi kan sikre, at det økologiske, det giftfrie landbrug kan få en god fremtid. Der er penge at hente her, hvis viljen er der, også viljen til at sikre afsætning og distribution osv., så der er nogle gode muligheder.

Kl. 16.40

Afslutningsvis skal jeg bare give udtryk for det synspunkt, at jeg ikke ved, om jeg kan love fru Inger Støjberg, at vi vil genfremsætte forslagene. Men jeg kan love fru Inger Støjberg én ting, og det er, at vi fortsat vil tage diskussionen om området op, og det kan jo ske på mange måder. Det kan ske ved at holde øje med, om regeringens lever op til den aftale, den har lavet med Dansk Folkeparti, og når frem til de mål, man har sat sig, og det kan naturligvis også ske ved at fremsætte ændrede forslag. Det kan jo godt være, at nogle af argumenterne om, at vores forslag kunne medføre nogle problemer, kunne gøre, at vi ville radikaliseres og stramme vores forslag op, så de mere præcist udtrykker, hvad vores målsætning er, og det vil vi selvfølgelig også gøre.

Jeg synes ellers, det har været en meget god og fornuftig debat, og da jeg nærer stor tiltro til, at Folketingets sammensætning ændres om ikke så mange år, kan vi nok også få vedtaget noget fornuftigt om ikke så mange år.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er to korte bemærkninger til hr. Clausen. Den første er fra hr. Martin Lidegaard, og den anden er fra hr. Christian Wedell-Neergaard.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg håber, hr. Per Clausen vil tilgive mig spørgsmålet. Det ligger lige på kanten af det, vi taler om her, men jeg kan alligevel ikke lade være.

Vi havde, da vi behandlede forslaget sidste gang, en fantastisk spændende diskussion med Enhedslistens daværende ordfører. Sagen er jo, at vi deler nogle synspunkter, men der er i hvert fald ét middel, vi ikke er enige om, og det er gmo'erne, som jeg tror bliver et helt afgørende middel i fremtiden. Hvad er det, Enhedslisten har imod, at man påbegynder en forskning i offentligt regi med henblik på at udvikle nogle afgrøder, som ikke har brug for pesticider, og som ikke er patenteret af amerikanske multinationale selskaber, men som tværtimod kan bruges til at udfase pesticiderne?

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu har jeg ikke noget imod, at man forsker i ting, men jeg tror bare, at med de risici for naturen, der under alle omstændigheder vil være forbundet med anvendelsen af gmo-planter, er det en forkert vej at gå, og at det er et forkert forskningsområde at bruge sine ressourcer på.

Man skal jo være klar over, og det ved den radikale ordfører jo udmærket godt, at ressourcerne i denne verden og i dette samfund ikke er uendelige. Hvis man prioriterer og vælger og siger, at det er gmo, der er løsningen på vores problemer, og det så viser sig – hvad jeg tror vil vise sig – at det alligevel ikke er løsningen på vores problemer, er der andre ting, vi har forsømt.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er næsten som at høre Bjørn Lomborg tale om de begrænsede ressourcer og prioriteringerne.

Jeg tror ikke, at gmo kan løse alle problemerne, slet ikke, for det ville være en naiv forestilling. Men det, jeg har så svært ved at forstå, er venstrefløjens principielle modstand mod at forsøge at tage ejerskabet af denne nye teknologi ud af hånden på de multinationale selskaber og forsøge at lave et offentligt ejerskab, der fokuserer på at bruge teknologien til at begrænse miljøskadelige stoffer og hjælpe ulandene osv.

Det kræver nogen forskning, og det kræver nogle ressourcer, hvis man skal bruge den nye teknologi og ikke lade industrien løbe med det hele, og er det ikke lidt i retning af helt at opgive